

Áhítat – 2021. 04. 18.

Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőtt, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább azt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni. Ti azonban most kérkedtek elbizakodottságotokban: minden ilyen kérdés gonosz. Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak. (Jakab 4:13-17)

A javakorabeli, aktív energikus, leleményes, tervező embernek többnyire tényleg jól sikerülnek a dolgai. Ez természetes, hiszen az Isten az aktív életkorunk erejét és a képességeinket használja fel az alkotó munkára. Közben, az évek során kialakul az emberben egy túltengő biztonságérzet, amelyet inkább már elbizakodottságnak nevezhetnénk. Az rögzül bennünk, hogy mi csinálunk mindent, mi érünk el mindent, a mi érdemünk minden siker, minket illet minden dicséret. Mondhatnánk, hogy kár is ebből bárkit kiábrándítani, az önbizalom fontos része az emberi személyiségnek. Előrevívó energiával tölt el, ha úgy gondolom valamiről, hogy meg tudom csinálni, és eleve kudarcra ítélem magam, ha gyengeség- és alkalmatlanságtudattal élek. Lehet, de ez a pillanatra tekintő gondolkodás.

Az emberi élet a kiszámíthatatlanság és a bizonytalanság medrében rohan a halál felé. Nemcsak azt nem tudjuk, mit hoznak a következő évek, hanem azt sem, mit hoz a következő félóra. Egy dolgot tudunk egészen bizonyosan: a földi életünk majd lezárul. És a közbülső idő napirendjét sem ismerjük. Fogalmunk sincs, mi van a génjeinkbe kódolva és a körülmények változásaiba rejtve: betegség jön, kisiklik a karrier, kimozdulnak életünk tartóoszlopai bármiért is. Megrázó élmény volt pár évvel ezelőtt az ötven éves érettségi találkozómon végignézni a megmaradt kis társaságon: kik jöttek el, és kik mentek el a minden élők útján; kik voltak még mindig fizikai és szellemi erejük teljében, tisztas pozíciókban, és kik jöttek fehér bottal vagy tolokocsival. Fél évszázaddal azelőtt szilaj, erőtől duzzadó ifjakként aligha tudtuk volna előre megírni a személyre szóló történeteket.

Igénkben Jakab apostol nem arra biztat, hogy az elbizakodottság helyett éljünk folyamatos bizonytalanságban és félelemben. Hiszen így élni nem is volna érdemes, így jobb lett volna el sem kezdeni. Hanem arra biztat, hogy nézzük hittal Jézus Krisztus felől az életünket. Ő végigélte az emberi élet minden gyötrelmét, leheletnyi voltát, csalódásait, a teljes csatavesztést és összeomlást, a halál valóságát. Feltámadásával elvette minden félelmünket, veszendőségünket mindörökre, túl a testi halálunkon is. Minden okunk megvan, hogy rábizzuk a holnapot, és az Ő kezéből várjuk, mi lesz, és mi nem lesz. Tegyen velünk jótetszése szerint, csak ki ne ejtsen a kezéből, s engedje éreznünk, hogy ez a kéz megtart és magáénak ismer minket most és örökké. Hogy hová kerülünk, és mi ér, ez nagyságában is a mellékes információ: a fő dolog hitünk bizonyossága: Jézus Krisztusban: „*Velünk az Isten!*” Ez a hit óv meg az elbizakodottságtól és a félelemtől egyaránt.

Buzdítsanak imára és gyűjtsanak bizalmat bennünk az ének szavai:

*Velem vándorol utamon Jézus, Gond és félelem el nem ér.
Elvisz, elsegít engem a célhoz, Ő, a győzelmes, hű vezér,
Ő, a győzelmes, hű vezér.*

*Velem vándorol utamon Jézus, Ott az oltalom hű szívéén.
Ha a szép napot fellegek rejtik, Ő az éltető, tiszta fény.
Ő az éltető, tiszta fény.*

*Velem vándorol utamon Jézus, Ez a vigaszom, baj ha jó.
Bármi súlyosak rajtam a terhek, Segít hordani, ott van Ő,
Segít hordani, ott van Ő.*

*Velem vándorol utamon Jézus, Bár az út néha oly sötét.
Soha nincs okom félni a bajtól, Amíg irgalmas karja véd,
Amíg irgalmas karja véd.*

*Velem vándorol utamon Jézus, Túl a sír sötét éjjelén.
Fenn a mennyei, angyali karban Nevét végtelen áldom én,
Nevét végtelen áldom én.*